

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra I Sverrig

Citation: Andersen, H. C.: "I Sverrig", i Andersen, H. C.: *I Sverrig*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 158. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-hcaisverrigval-shoot-idm140454473028240.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: I Sverrig

Indvender man at hans genius kun klarer sig ved at vige tilbage for dybderne og lukke øjnene for undergangens faktum, kan den afsluttende rejsevignet måske opfattes som et svar herpå. Det er en efterårsfantasi der afrunder kompositionen i forhold til første kapitels forårsbrus. Naturen er nu afblomstret og ribbet; af roserne er blot rosenkongen tilbage (rosengallen, en art misvækst), og i den nøgne grå skov regerer *Svinene* (XXIX), efter hvem stykket har navn. Det er skønhedens forlis, rejsens triste ende - selve befordringsmidlet står som en afdanket karet, der forsmædeligt tjener som svinesti (i virkeligheden et lille noteret minde fra rejsens begyndelse). Men at denne deroute skulle være definitiv, er kun kortsynet og materialistisk svinefilosofi. I historiens slutning glimter barnetroen frem som lys fra et skovhus, hvor børnene 159 synger omkring deres bedstefader, der med Bibelen på skødet læser om det evige liv og taler om vårens og skønhedens genkomst. Dog svinene hører det ikke og ansætter kragen som nattegal. Man må nemlig ikke glemme det skønne, siger svinemor - som selv kun har sans for sin lille gris med krølle på halen. Sådan får skønheden det sidste ord, endog i svineverdenen.